

วันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๕

ขอตราลงมือ.

ได้รับจ. ม. ม. วันที่ ๒๕ ของที่เมื่อ ๒-๓

วันมาฆะ. แต่ไม่มีเวลาตอบทันที เพราะห้องกำลังซ่อม: ทว่า
การซ่อม. ถึงแม้ในวันที่ยี่สิบหก. ม. ถึงที่ของนี้. ห้องก็ยังไม่ซ่อม
แต่ทว่าที่คงไม่เกิดใหม่แน่จ้ะอันเป็นความผิดของห้องอีก: ด.

ที่รัก! การที่พี่มีนิสัยไม่เรียบร้อยของพี่นั้น.

ห้องไม่ชอบใจด้วยเหมือนกัน. เพราะเคยรู้เคยเห็นกับตา
จนเมื่อพี่จะทิ้งตัวแต่ตัวของพี่. แต่ห้องไม่ทำอะไรทอดน: ด.
จะพี่ขอดูก็ดูตามสมควรก็ดัด: ของอย่างนี้ของพี่นั้น. ไม่ต้องบอก
ห้องก็รู้ว่าพี่ดองงานดี.

ที่รัก! พี่ของจ. ม. ของพี่ก็ทำคุณแม่อ่านที่: ด.

อย่าแปลก: ที่รัก. ห้องกลัวท่านจะเมตตาเพราะความท้อแท้ในข้อคำ
ของพี่ หรือที่เมตตา. ม. ของห้องที่เสียม. ถึงที่. ก็คงไม่ได้คิด.
เทมิดม. เพราะ: ห้องคงไม่กล้าแก้หน้าท่านไม่ทลายวันที่ยี่สิบ

เมื่อวันที ๑๐ เดือนนี้ เมื่อย่างนั้นแล้วของพี่

อันนี้แหละ ด. พ. ด. พ. ๒๐. ต่อมาวันที่ ๑๑ เมื่อย่างนั้นเกิด.
ห้องไม่พี่ว่าทั้งวัน. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐.
ด. พ. ด. พ. ๒๐. ในงานวันเกิด ด. พ. ด. พ. ๒๐. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐.
แล้วด. พ. ด. พ. ๒๐. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐.

ที่พูดนั้นของพี่ด้วยตามปากของพี่ที่ด. พ. ๒๐.

ด. พ. ด. พ. ๒๐. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐. พี่: ด. พ. ด. พ. ๒๐.